

ROMANA

Carolyn Hector

Szerelmet karácsonyra

Liz Fielding

Hamupipőke túsarkúban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Carolyn Hall, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A ROMANA 777. eredeti címe: *Her Mistletoe Bachelor* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Liz Fielding, 2010 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A Romana 778. eredeti címe: *Mistletoe and the Lost Stiletto* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• Magyarra fordította: Czárán Judit

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 777-778. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-744-3

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Carolyn Hector

Szerelmet karácsonyra

1. FEJEZET

– Donovan, nagyon hálás vagyok a közreműködésedért! – mondta Amelia Marlow Reyes televíziós producer. – Meglátod, a honlapotok látogatottsága az egekbe fog szökni.

Donovan Ravens közömbösen vakarta meg a tarkóját. A világszerte sikeres miami *Ravens Cosmetics* cég pénzügyi igazgatója volt, és nem igazán értette, miért érdeklődnek az emberek ennyire iránta. Vajon mit látnak benne? Ő a számokért felelt, és eddig csak a céges rendezvényeken mutatkozott nyilvánosan. A cég több mint ötven évvel ezelőtti alapítása óta azonban alapvetően megváltozott a marketing és a reklám, és a mai, közösségi médián felnőtt generáció többet akart tudni a márkanév mögött álló emberekről. Korábban elég volt annyi, hogy családi fotókat közöltek olyan népszerű magazinokban, mint az *Ebony*, az *Essence* vagy a *Jet*, de mostanság mindenki a személyes történetekre volt kíváncsi. Ezért a *Ravens Cosmetics* mostantól mindennap egy-egy rövid videót mutat be a család valamelyik tagjáról a cég honlapján.

– Azt hiszem, nincs bennem semmi érdekes, amiről beszámolhatnak – mondta.

– Most viccelsz? Az egész világ odavan érted. Te vagy a titokzatos agglegény.

– Ne strapáld magad, Amelia – válaszolta Donovan, és elmosolyodott, amiért a lány ilyen bájosan körülírta, hogy mindenki playboynak tartja. Bármennyire is utálta, hogy hírességnek számít, ez nem akadályozta meg abban, hogy gyakran cserélgesse a partnereit, és ezt Amelia is tudta. – Már megkaptad a beleegyezésemet. Most már nem kell hízelegned.

– Miért nem tudod örömmel fogadni a bókokat, mint bárki más? – méltatlankodott a lány.

– Nézzünk szembe a tényekkel. Nem vagyok olyan szépfiú, mint Marcus vagy Will. – Hogy ezt bebizonyítsa, ujjával a sebhelyre mutatott, amely borostás arcán a bal szemöldökétől egészen az álláig húzódott.

Amelia a szemét forgatta.

– Ettől csak még titokzatosabb leszel.

– Na jó, hagyjuk – legyintett Donovan, majd átadta Amelia filmes stábjának a lakáskulcsait.

A forgatócsoport a felszerelést cipelve belépett az előszobába, és mindenki követte Amelia utasításait. Csak egy Vickers nevű túlbuzgó fickó akadékoskodott folyton; mintha Amelia pusztá jelenléte is zavarta volna.

Donovan fütyült rá. Nem érdekelte, mit tüsténkedik az öreg. Amelia a család barátja volt, csak miatta adta beleegyezését ehhez az ostoba reklámfilmhez, amelyről a húgai, Dana és Eva úgy gondolták, nagy sikert arat majd. Az ötlet lényege az volt, hogy minden látogató, aki regisztrál a *Ravens Cosmetics* weboldalán, hozzáférhet a családról szóló videókhoz. A cég éppen egy új arcszeszt igyekezett bevezetni, és úgy látszik, senki sem reklámozhatja sikeresebben az új terméket, mint az egyik igazgató.

– Tudom, hogy idegesítő, de zökkenőmentesen kell folytatnunk az előző jelenetet. Ehhez szükségünk van egy nagytotálra az arcodról, ahogy belépsz a lakásodba.

Zaj hallatszott odabentről.

– Állj! – kiáltotta Vickers. – A barátnője is itt van?

A „barátnő” szó hallatán Donovan kissé émelyegni kezdett. Még nem ismerte régóta Tracyt, szóval semmiképp sem nevezte volna így. Néha együtt jártak szórakozni, ez minden. Ja, és Tracy éppen nála lakott, mert a saját lakását felújították. Persze tudott róla, hogy aznap reggel megjelenik a forgatócsoport, és megígérte Donovannek, hogy addigra elmegy.

– Lehetséges – motyogta Donovan.

– Milyen hatásos lenne, ha a kamera előtt kérné meg a kezét!

– Mi az ördögről beszél? – háborodott fel Donovan, és összehúzta a szemöldökét. – Mégis, hogy képzeled ezt? Amelia!

A lány a két férfi közé lépett.

– Megegyeztünk, hogy nem lesznek megrendezett jelenetek – fordult kioktatóan Vickers felé. Az őszes hajú férfi megigazította aranykeretes szemüvegét.

– Gondolj arra, milyen nézettséget generálna egy ilyen jelenet – jött a válasz.

– Nos, ebben az esetben én kiszállok – vágott vissza Donovan, és már indult volna, de Amelia a csíkos oxfordi ingénél fogva visszatartotta.

– Nem mész sehova, Donovan – mondta neki. – Nem lesznek megrendezett jelenetek, Vickers! – csattant fel a férfi felé fordulva. – Elolvashattad volna a tudnivalókat a család tagjairól! Donovan életében nem játszanak fontos szerepet a nők. Nem nagyon vannak barátnői. Még csak két hónapja van együtt Tracyvel.

Hat hete, javította ki Donovan gondolatban. Mivel Tracy négy hétig nem kért tőle semmiféle szívességet, és nem követelődött, felvitte a lányt a lakására. Ez ritkán fordult elő vele. Általában nem találkozott egy nővel többször, és még azt is kerülte, hogy lefényképezzék őket együtt. Soha nem vitte őket felkapott, divatos helyekre, inkább véletlenszerűen találkoztak, és a pásztorórát követően limuzinnal és egy nagy csokor rózsával hazaküldte őket. Jobb volt véget vetni a viszonynak, mielőtt a nők rájönnek, hogy nem akarják egy sebhelyes szörnyeteghez kötni az életüket.

Amikor Donovan tizenhat évesen megkapta a jogosítványát, elkövette azt a könnyelműséget, hogy kikerült egy úttesten heverő tárgyat. A kocsija felborult, és nagy szerencséje volt, hogy egyáltalán életben maradt. A feje azonban nekicsapódott a kitört ablaknak, majd a kormánykeréknek, ennek következtében került a csúf sebhely az arcára.

Donovan jól emlékezett az akkori „nagy szerelme” szavaira. *Egyetlen nő sem akar nap mint nap ilyen eltorzult arc mellett ébredni*, mondta a lány. Donovan ezek után soha nem hitte volna el egy nőnek sem, hogy saját maga miatt szereti, nem pedig a családi vagyoniért. De a nők mégis futottak utána. Miért utasította volna vissza őket?

Minél idősebb lett, annál kitartóbban üldözte a szebbik nem. Általában modellmunkára hajtottak, vagy a családba szerettek volna beházasodni. De ha ez nem is jött össze nekik, mindenképpen ismertté váltak a nyilvánosság előtt. Szóval mindketten nyertek valamit ezekből a futó kalandokból.

Tracyvel egy divatbemutatón futott össze Donovan. A lány eleinte nem fogadott el tőle semmit, még azt is visszautasította, hogy szerepeljen egy céges reklámban. A férfi egy idő után kezdett megbízni benne. És végül múlt pénteken, amikor üzleti ügyben Michiganbe kellett utaznia, megengedte Tracynek, hogy a lakásában aludjon. Ha a lány ezen a teszten is átmegy, legközelebb akár egy egész hétvégét is együtt tölthetnek.

A filmes stáb egyik tagja, aki előtte lépett be a lakásba, résnyire kinyitotta az ajtót, és jelezte neki, hogy készen állnak a forgatásra. Amelia megveregette Donovan vállát, és biccentett az operatőrnek.

– Most szépen kinyitod az ajtót, és bemész a lakásba. Pont úgy, ahogy szoktál. A stáb meg közben lefilmez.

Donovan megpróbált tudomást sem venni a kameráról, és igyekezett természetesen viselkedni. Letette a lakáskulcsot az ajtó melletti kisasztalra, majd felsietett a csigalépcsőn a hálószobájába. Egy operatőr előlről filmezte.

A hálószobája ajtaja résnyire nyitva volt, és belülről fura zajokat hallott. Tracy ezek szerint tényleg ott volt még. Az operatőrök ébresztették volna fel?

Ahogy szélesebbre tárta az ajtót, hunyorogni kezdett az erkélyről beáramló erős napfényben, de csak egy pillanat kellett hozzá, hogy a szeme alkalmazkodjon a fényviszonyokhoz. Belépett, és közben belerúgott egy üres borosüvegbe, majd rálépett valami ruhára, amely a padlón hevert. Megrázta a fejét a rendetlenség láttán, amit a házvezetőnőjének kell majd eltakarítania, és a szeme megakadt egy a takaró alól kikandikáló szőrös lábbon.

Tracy a jelek szerint nem volt egyedül az ágyban. A tény, hogy lefeküdt egy másik férfival, nem különösebben zavarta Donovant, csak az a felismerés fájt neki, hogy most már senkiben sem bízhat. Micsoda arcátlanság és tiszteletlenség a lánytól, hogy beengedett az ő lakásába egy vadidegent!

Donovan keze ökölbe szorult. Ennyit a hétvégi tervekről, gondolta. Jó ideig nem esik majd kísértésbe a párkapcsolatok terén.

British Carres izgatottan nézte a következő napirendi pontot. Az iskolaszék végre napirendre vette az ügyét: ma döntenek arról, finanszírozzák-e a tehetséges lányoknak létrehozott természettudományos, műszaki és matematikai tehetséggondozó programot, amelyen több mint húsz kislány vesz részt. A lány robotikacsapat kizárólag azokkal az anyagokkal dolgozhatott, amelyeket a fiúk meghagytak, és itt az ideje, hogy ezen változtassanak! A labor hétfőtől csütörtökig a fiúké volt, így a British által vezetett lánycsapatnak csupán a pénteki nap maradt a kísérletezésre. Mivel elég sok megmaradt abból a pénzből, amit a közösség a rászoruló diákok támogatására összegyűjtött, és az irodalmi és társadalomismereti szakkörök néhány évvel ezelőtt már kaptak támogatást, ezúttal egyértelműen a természettudományon volt a sor. A Southwood iskola egyik természetismeret-tanáráként British úgy érezte, a lányok igazán megérdemelnék a rendelkezésre álló összeg egy részét.

A városháza konferenciatermében négyzet alakban rendezték el a szürke asztalokat, hogy a bizottság minden tagja láthassa a másikat. Ez az ülésrend azt jelentette, hogy Britishnek kifejezéstelen arcot kell vágnia, hogy ne látsszanak meg rajta az érzései.

Vele szemben ült a tudományos osztály vezetője, akit mélységesen utált. Dr. Cam Beasley azt a meglehetősen elavult nézetet vallotta, hogy a nőknek a konyhában a helyük. Előszeretettel mutatott rá arra a tényre, hogy British háztartástan-tanárként kezdte az iskolai pályafutását, és még most is megkérdőjelezte a lányok természettudományos oktatásának jelentőségét. Britishnek már a főiskolai évei alatt is sok szexista megjegyzésben volt része, és visszataszító volt számára a gondolat, hogy a női tudósok következő nemzedékének térhódítását egy ilyen alak hátráltassa, mint ez az ember.

Cam megpróbált szemkontaktust teremteni vele, és rámosolygott. Britishnek nem volt kedve viszonzni az udvariasságot. Az ő kérése volt az utolsó napirendi pont, amit követően a bizottság tagjai hazaindulnak, hogy kiélvezzék a hálaadás napi hétvége örömeit.

A rendelkezésre álló pénz fedezné a szállás, az utazás és a munkaanyagok költségeit, hogy a lányok csapata benevezhessen a tudományos versenyre, amelyen több dél-georgiai iskola mérkőzik meg egymással. Úgyhogy British izgatottan várta, milyen döntés születik.

– Ha ilyen komoran bámulsz magad elé, senkit sem nyersz meg az ügyednek.

A lány felnézett, amikor segítője, Kimber Reyes leült mellé.

– Képzeld! – folytatta Kim vigyorogva. – Láttam, hogy Cam kiszaladt, hogy felhúzza a kabriója tetejét. Nem tudom, mitől fél jobban: attól, hogy elázik a kocsija, vagy a pepijét akarja megkímélni a víztől.

Egykori szépségkirálynőként British első látásra felismerte a póthajat. Eddig nem volt az a fajta, aki elítél másokat, mert az illető előnyösebb külsőt szeretne, de Cammel hajlamos volt kivételet tenni. Bár jól nevetett Kimber gúnyos megjegyzésén, nyugtalanság fogta el, amikor látta, hogy Cam összeség az igazgatóval és a felügyelőbizottság elnökével.

Kellemetlen érzése csak fokozódott, amikor az elnök hátba veregette Camet, és mondott neki valamit. Ezután mindketten felnevettek, feltehetően egy illetlen viccen. Vagy azt beszéltek meg, melyik vadászaton találkoznak legközelebb...

– Lassan a megtárgyalandók végére értünk – mondta a felügyelőbizottság elnöke, és megköszönte a torkát. – Biztos vagyok benne, hogy mindannyian szeretnének hazamenni, és elkezdni a hálaadás napi készülődést, mielőtt lecsap a vihar, és itt ragadunk.

Mintegy végszóra egy villám hasított végig az égen, és mennydörgés robaja hallatszott. Mindenki döbbenet rezzent össze.

– Bocsánat – mondta British, és felállt, miközben a többiek már pakolták a holmijukat. – Egy napirendi pont még hátra van.

Elkínzott nyögést hallott. A gimnáziumi tanárok közül ketten visszatették a táskájukat az asztalra.

– Sajnálom, hogy újabb öt percet rabolok el az értékes idejükből, de ezt a témát már így is épp elég régóta halogatjuk, és most, hogy Locke bizottsági elnök a vendégünk...

– Két perc már el is telt az időből, édes – szakította félbe Cam nevetve.

British az ajkába harapott, és idegesen forgatni kezdte a jegygyűrűjét, amelyet kegyeleti okokból még mindig viselt. Bosszúsan megköszöri a torkát.

– Miért gondolja, hogy a lányok megérdemlik a támogatást, amikor már van egy robotikacsapatunk, amelynek szintén jól jönne egy kis pluszpénz? – kérdezte Cam, és a könyökével megbökte a főfelügyelőt.

– Mert a fiúk robotikacsapatába vagy be sem kerülhetnek a lányok, vagy ha mégis, akkor nem vonják be őket az érdemi munkába.

– Ez mit jelent? – kérdezte Locke.

– Talán ha a lányok másképp öltözködnének... – vette át a szót Cam. – Akkor könnyebb lenne komolyan venni őket.

Az asztalnál ülő nőknek láthatóan leesett az álluk.

– Ez a rémes mai divat! – dohogott Cam. – Tudjátok, amikor fiatal voltam, a lányoknak hosszú szoknyát és garbót kellett viselniük. Manapság a ruháik neonreklámokra hasonlítanak, direkt azért, hogy a fiúk megnézzék őket.

– Jó lenne megtanítani a fiúknak, hogy a lányok nem arra valók, hogy megbámulják őket. – British rózsaszínre festett körmeivel az asztalon dobolt. – Mi lenne, ha visszatérnénk a napirendhez, uraim?

Ám ebben a pillanatban kitört a vihar. Hangos mennydörgés remegtette meg az ablaküvegeket; a lámpák villódzni kezdtek. A teremben egy pillanatra síri csend támadt, aztán kitört a hangzavar.

British attól tartott, hogy az utolsó napirendi pontot elhalasztják a következő ülésre.

– Mielőtt az ülést berekesztjük, kérem, szavazzunk arról, ki kapja a város adományát!

Miss McDonald, az iskola könyvtárosa az asztalra koppintott a kalapácsával, hogy elhallgattassa az izgatott jelenlévőket.

– Kérem! – British körülnézett, segítséget remélve. – Jövő hónapban alig lesz tanítás, és tényleg nagyon jó lenne, ha a lányaim is nevezhetnének a Four Points-i tudományos versenyre. Ebben a befolyásolható életkorban feltétlenül bátorítani kell a lányokat. Fejlesztünk kell a kreativitásukat a természettudományok terén, és minden más területen is. Hajlandó az iskola mindkét csapatot támogatni?

British észrevette, hogy a kollégái bosszúsan forgatják a szemüket. Mindannyian haza akartak menni a családjukhoz. Ez volt az első év, hogy az iskolák egész hétre bezártak hálaadáskor, nem pedig csak egy hosszú hétvégére.

– Miért nem adtad be a kéresemet korábban? – kérdezte a pénztáros, miközben egy fekete mappát lapozgatott. – Nem látok itt erről egyetlen feljegyzést sem.

– Hát ez furcsa. – British Camre pillantott. – A félév kezdete óta kéthetente beadtam a kérelmemet, miután tudomást szereztem a pluszpénzről.

Cam megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Egy hete adtam be legutóbb – bizonygatta British ingerülten, miközben Kimber megnyugtatóan a vállára tette a kezét.

– Múlt héten, amikor a futballcsapat egyik tagja súlyosan megsérült az edzésen? – gúnyolódott Cam. – Elnézést kérek, hogy elmulasztottam továbbítani a kéresemet, amikor épp egy gyereket kellett beszállítanom a sürgősségre.

British az igazgató felé fordult.

– Panaszt fogok tenni – közölte elkeseredetten.

Herbert Locke főfelügyelő felállt.

– Sajnálom, Mrs. Carres, de korlátozott erőforrások állnak rendelkezésünkre. És mivel csupán egy iskolai program pályázott a pluszpénzre...

Most Kimber szólalt fel.

– És mi lenne, ha egy iskolán kívüli csoport pályázna?

– Létezik ilyen egyáltalán? Erre nem is kértek költségvetést... – A felügyelőbizottsági elnök a Southwood Gimnázium igazgatójára nézett.

– Mrs. Carres a szabadidőközpontot használja, amely közvetlenül az iskola mellett van

- tájékoztatta Terrence igazgató, és Britishre kacsintott.
- Minden résztvevő a mi iskolánk diákja? – kérdezte Herbert Locke.
- British bólintott.
- Igen, uram.
 - Eddig ki finanszírozta ezt a projektet?
 - Én – ismerte el British, miközben gombóc nőtt a torkában. Amikor a férje, Christian Carres öt évvel ezelőtt egy autóbaleset következtében meghalt, hagyott rá egy nagyobb összeget, amit British laborfelszerelésre és hasonlókra költött.
 - Hát ez igazán érdekes...
 - Ugye nem gondolod komolyan, hogy támogatást ítélsz meg neki? – krákogott Cam.
 - Ha Carres asszony benyújtotta a kérelmét, ám a kérelme a te hibádból nem jutott el hozzám – folytatta a főfelügyelő –, akkor valahogyan kárpótolnunk kell, hiszen nem ő tehet róla, nem igaz?
 - De mi lesz az én robotikacsapatommal? – kérdezte Cam ingerülten. – Már terveket is készítettünk. Láttam a Black Wolf Creek és a Peachville versenyzőit, garantáltan kenterbe verjük őket.
 - Szóval nem más iskolák csapataitól tartasz? – csapott le British. – A lányaimtól félsz? Azért nem akarsz, hogy versenyezzenek?
 - Ne már! A végén még azzal vádolsz, hogy nőgyűlölő vagyok!
 - Várjunk csak egy kicsit – mondta az egyik gimnáziumi tanár. – A Southwood Gimnáziumban is vannak természettudományos és robotika szakkörök, amelyek lemondtak a támogatásról az általános iskolások javára, de ha több csapat is indulhat, akkor mi is szeretnénk versenybe szállni.
- Nyugtalanság lett úrrá mindenkin. Minden természetismeret-tanár lehetőséget akart kapni rá, hogy a diákjaival részt vehessen a kerületi versenyeken.
- Rendben van. – Herbert egy kézmozdulattal utasított mindenkit, hogy üljenek vissza. – Van egy rakás pénz. Vagy megosztotok rajta, vagy rendezünk egy versenyt, és a győztesé lesz a teljes összeg.
 - Legyen a győztesé az egész! – vágta rá szinte egyszerre British és Cam.
 - Akkor induljon a southwoodi házi verseny! – ütötte össze a tenyerét Herbert. – Két hetetek van. Ez elegendő idő arra, hogy élvezzétek a hálaadásra kiadott szünetet, és kitaláljatok valami érdekeset, amivel karácsony előtt meggyőzhetitek a bizottságot. Mert ők döntenek a győztesről. A bizottság fele a támogatás összegyűjtőiből áll, és lehet, hogy a jövőben is arra a célra akarják majd felajánlani a maradék pénzt, amire most fordítjuk.
- A szavaira újabb mennydörgés válaszolt odakintről. Az iskolaszék tagjai összepakoltak, és megpróbáltak rendezetten távozni a kétszárnyú ajtón keresztül. British és Kimber még ott maradtak egy pillanatra.
- Nem kellene már indulnotok Villa San Juanba? – kérdezte British.
 - Nate és Stephen már elindultak a családjukkal – felelte Kimber. – Én azonban melletted akartam maradni.
- British belekarolt a fiatal nőbe, és elhagyták az épületet. Eső pettyezte az aszfaltot.
- Hoztál esernyőt?
 - Természetesen nem – vágta rá Kimber nevetve. – Szeretek esőben sétálni.
 - Elvihetlek, Kimber.
- Lassan kiürült a parkoló, és az eső egyre jobban esett. British felsóhajtott, és felnézett a sötét égre. Egyetlen csillagot sem lehetett látni.
- Négy évvel az érettségi után British visszatért Southwoodba, és helyettes tanárként kezdett dolgozni a helyi általános iskolában. Mivel ő volt a legfiatalabb tanár, nehezen vívta ki a diákok tiszteletét, ám az egyik népszerű utolsó éves diáklány, Kimber Reyes szót emelt az érdekében. Azóta is barátnők voltak, holott Kimber már rég felnőtt.
- A két utcai lámpa által megvilágított parkoló mostanra már kiürült. Kimber kutatóan nézett körül.
- Hol áll a kocsid?
- British a városháza melletti parkolóra mutatott.

– A szabadidőközpontnál. Iskola után egyenesen a bizottsági ülésre indultam.

Villámok cikáztak a gimnázium foci pályája fölött, vakító fényben fűrösztve a két kaput. Hány péntek estét töltött British iskolás korában azzal, hogy a Southwood Gimi meccseit nézte! Nem tudta volna megmondani. Elmosolyodott, és elhessegette a kedves emléket.

– Menned kellene – sürgette British. – Megpróbálom...

A szavai elvesztek egy hangos csattanásban. Éles villanás világította meg a sötét eget, közvetlenül a szabadidőközpont fölött. A transzformátor felrobbant, szikrák repültek szanaszét, és két másodperccel később az eső ellenére lánggra lobbant az épület.

– Hát ezt egyszerűen nem hiszem el!

A döbbenettől dermedten kapaszkodtak egymásba, miközben égett a szabadidőközpont, és British álmai szép lassan füstbe mentek.

Vasárnap reggel British a Magnolia Palace Hotel bejáratához biciklizett, amely egykor több szépségverseny színhelye volt.

A tűz nemcsak a szabadidőközpontot pusztította el, hanem átterjedt a környéken lévő házakra is, ahol többnyire a tanítványai laktak.

Ramon Torres, a Magnolia Palace tulajdonosa kedvesen felajánlotta a családoknak, hogy amíg a házaik újra lakhatóvá nem válnak, az ő butikhoteljében szálljanak meg. Torres polgármester nemcsak a város lakóinak szívét nyerte el, hanem British barátnőjének, Kenzie Swayne-nek a szívét is, akit tavaly nyáron vett feleségül.

A hotelbe egyelőre csak egy vendég jelentkezett be a hálaadást követő hétvégére, aki már meg is érkezett. A férfi feltehetően nyugalomra és csendre vágyott, és nem egy csapat folyosón dübörgő tinédzser társaságában akarta megülni a hálaadást. British kicsit enyhíteni akarta a kedves vendég ijedségét. Amikor megcsörrent a mobiltelefonja, leszállt a biciklijéről, hogy fogadja a hívást.

– Szia, remélem, jól vagy – csendült fel Kimber vidám hangja. – Ramon bácsi engedélyt adott, hogy használd a szálloda létesítményeit. Azt mondta, fontos számára, hogy a lányok zavartalanul dolgozhassanak. Szóval nem tartozol magyarázattal a másik vendégnek. Elküldtem a bejárat ajtó kódját. Csak a vendégek és a személyzet ismeri.

– Tudom, hogy nem tartozom a vendégnek semmivel – válaszolta British –, de azzal is tisztában vagyok, milyen az, amikor valaki csendre és nyugalomra vágyik. Csak el akarom magyarázni az illetőnek, mi történt, és fel akarom készíteni, mire számíthat.

– Ahogy gondold, Brit. Most mennem kell. Csak meg akartam győződni róla, hogy minden rendben van veled. A szálloda minimális személyzettel működik, mivel csak egy vendég foglalt szobát.

– Köszönöm, Kimber. Majd értesítelek.

British befejezte a hívást, és belélegezte a hűvös, őszi levegőt. Végre elállt az eső.

Beütötte a kapu kódját, és lesétált a magnóliákkal szegélyezett ösvényen a régi házhoz, amely egykor a Swayne családé volt, és amelyet most butikhotellé alakítottak át. British gyerekkorában gyakran járt ide, hogy úszhasson a ház mögötti tóban. Most a szél süvöltött a magas fák között, és sötét felhők gomolyogtak a szálloda fölött.

– Ideje szembenézni a sárkánnyal – mormolta, miközben leparkolt biciklijével a lépcső előtt, és karjára vette a barna kosarat, amelyben sütemények illatoztak.

Vett egy mély lélegzetet, felsietett a lépcsőn, és megragadta az ajtó kilincsét, de az nem akart engedni. Letette a kosarat, és bekukucskált a piros bejárat ajtó melletti ablakon, miközben megnyomta a csengőt. A recepción nem volt személyzet. Aztán megpillantotta a tükörképét az ablaküvegen. Nem festett túl előnyösen a gyűrött kapucnis pulóverében. Tényleg ebben a rendezetlen öltözékben akar megkérdezni egy vadidegent, nem bánja-e, ha a diákjai a szállodában tartózkodnak az ő jól megérdemelt pihenése alatt?

Megpróbálta levetni a melegítőfelsőt, de az belegabalyodott a lófarkába. Halkan szitkozódva próbált belőle kiszabadulni.

Amikor az ajtó kinyílt, British még mindig a pulóverével küszködött. Fél percbe is beletelt,

mire kibújt a kapucnis felsőből, és meglátta a szögletes állú, jóképű férfit, aki csodálkozva vonta fel koromfekete szemöldökét, miközben a szája sarka gúnyosan felfelé mozdult. Az ajtó eltakarta arcának és testének a felét, de Britishnek így is a torkán akadt a szó. Ilyesmi is rég történt vele utoljára.

2. FEJEZET

Miután napokig nem találkozott senkivel, hiszen ő volt az egyetlen vendég a szállodában, Donovan örömmel fogadott minden újdonságot, még akkor is, ha ez csupán egy nő volt, aki belegabalyodott a melegítőjébe. Elfojtott egy nevetést, amikor az ismeretlen hölgy észrevette, és teljes testtel feléje fordult. Szívesen csodálta volna még egy darabig a váratlan vendég szűk, világoskék farmerbe bújtatott formás fenekét. Sűrű, barna fürtjeit lófarkba kötötte, és nagy, kerek őzikeszeme volt. A lábánál egy kosárra való élelem pihent, és a férfi arra a következtetésre jutott, hogy a nő csakis a szálloda szakácsnője lehet.

Miután Donovan sietve elhagyta Miami-t, megfogadta Amelia tanácsát, és egyedül ment Southwoodba. Tavaly nyáron járt már itt egyszer, egy szépségversenyen zsűrizett. Eredetileg úgy tervezte, hogy Tracyt is magával hozza a butikhotelbe. Miután azonban kénytelen volt véget vetni a kapcsolatuknak, úgy döntött, hogy a foglalást nem mondja le.

Miután kitessékelte a tévéstábot a lakásából, megpróbált megnyugodni, és várta, hogy Tracy meg a szeretője felébredjenek. Nagyon udvarias volt, nem tette ki őket azonmód pucéran az utcára. Igazából nem volt dühös, csak összezavarodott. Tracy volt az első nő, aki azt állította, hogy szereti.

Amikor Tracy lejött a lépcsőn, szemmel láthatóan megdöbbsent, hogy ott találja. Donovan utasította, hogy a szőrös pasassal együtt azonnal hagyják el a lakását, és az ágyneműt is vigyék magukkal. A történetek ismét csak azt bizonyították számára, hogy nincs szerencséje a szerelemben. A gondolat, hogy végre talál egy nőt, aki szereti, ígéretesnek tűnt, ugyanakkor nem lett volna szabad hinnie neki. Haragudott magára, amiért újra reménykedni kezdett, ugyanakkor elszomorította, hogy soha nem lesz saját családja, mint a testvéreinek.

Ramon Torres biztosította Donovant, hogy november utolsó két hetében ő lesz az egyetlen vendég, mire Donovan ragaszkodott hozzá, hogy a szálloda tulajdonosa adjon kimenőt a személyzet nélkülözhető részének. A finom étkekről azonban esze ágában sem volt lemondani.

A szakácsnőnek nemcsak formás feneké van, hanem pompásan is időzít, állapította meg, mivel épp tegnap fogyasztotta el az utolsó, hűtőbe bekészített ételt.

A nő végre felnézett, és Donovannek elakadt a lélegzete. Mivel a családjának kozmetikai cége volt, találkozott már jó néhány gyönyörű nővel, de ilyennel, mint ez a lány, még soha. Egy ilyen kivételes szépségnek nem a konyhában a helye, hanem a *Ravens Cosmetics* falán lógó aranykeretes fotók egyikén!

Donovan megköszöri a torkát.

– Üdv! – köszöntötte vidáman a nő. – Elnézést a bénázásom miatt.

– Semmi gond. – Donovan hálát adott az égnek, hogy a hangja nem csuklott el. A vére azonban nyomban az ágyékába áramlott, és a gerjedelme fájdalmasan nekinyomódott a nadrágjának. Úgy érezte magát, mint egy éretlen kamasz.

– Jöjjön csak be! A konyha arra van... – Donovan kinyitotta az ajtót, és megrázta a fejét. – De minek is mondok ilyeneket? Nyilván maga is tudja, hol a konyha.

A nő kissé felvonta szépen ívelt szemöldökét, de nem szólt semmit. Ehelyett elsétált a férfi mellett, édes illatfelhőt húzva maga után. Donovan becsukta az ajtót, és közben várta, hogy a nő összerendezzen, ahogy mindenki más, aki meglátta az arcát.

– Azt akarja, hogy menjek be a konyhába? – kérdezte a lány, és bár egyenesen rá nézett, a szeme sem rebbent. – Azt szeretné, ha főznék magának valamit?

– Nos, megkértem Ramont, hogy adjon kimenőt a személyzetnek, amíg itt vagyok. Nem akartam, hogy nagy hűhót csapjanak miattam, de az előre elkészített ételei annyira finomak voltak, hogy sajnos tegnap este megettem az utolsó adagot...

– Azt hiszem, itt valami félreértés lesz – kezdte a nő.

– Ha igen, akkor biztosan az én hibámból – ismerte el Donovan nevetve, és nem értette, miért

ilyen ideges. – Azt hittem, minden étel az enyém, így aztán fel is faltam. Most pedig olyan éhes vagyok, hogy akár egy egész lovat is meg tudnék enni. – Mintha ijedség villant volna a lány szép szemében. – Ha kényelmetlenül érzi magát a közelemben, felmegyek a szobámba, hogy zavartalanul főzhessen – tette hozzá Donovan. – Csak tudja, mióta itt vagyok, nem beszéltem senkivel. Kezdek begolyózni a magánytól.

– Ó... – A nő megkönnyebbülten fellelegzett. – Szóval éhes!

Donovan szeme a pólójára tapadt. A melegítővel és a nem túl előnyös szabású pólóval nyilván a gömbölyded idomait akarta eltakarni ez a szexistennő, ám nem nagyon sikerült neki.

– Emlékszem, hol a konyha – mondta, és a folyosó felé biccentett. – Tudja mit? Nem bánom, ha nézni akarja, ahogy valami harapnivalót készítek. Aztán majd beszélgetünk egy kicsit.

Donovan követte a nőt, kihasználva az alkalmat, hogy hosszasan gyönyörködjön csípője ígéző ringásában. A fenébe! Pedig megmondta Ramonnak, hogy küldje haza a személyzetet! Jézusom, miket tudna ezzel a nővel művelni a hátralévő egy hétben...

– Olyan, mintha ezer éve jártam volna itt utoljára – jegyezte meg a csinos ismeretlen.

– Pedig, gondolom, legfeljebb néhány napja.

A nő elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Mihez lenne kedve?

Hozzád, gondolta Donovan, de inkább megkérdezte:

– Hogy hívják?

– British – mondta a nő, és a kezét nyújtotta neki.

A férfi tekintete elidőzött a bal kezén lévő nagy gyémántgyűrűn, amelynek a látványa úgy hatott rá, mintha nyakon öntötték volna egy vödör jeges vízzel. Donovan soha nem kezdett férjes asszonyokkal.

– Érdekes név.

– Nos – felelte British –, Joan Woodbury, az anyám, érdekes nő. És maga?

– Én nem vagyok érdekes nő – élcelődött a férfi, majd mindjárt elnézést is kért a buta viccért. – A nevem Donovan – mutatkozott be, és valamiért nem tartotta szükségesnek, hogy a vezetéknevét is megemlítsse. Mivel British nem hőkölt hátra a sebhelye láttán, és úgy tűnt, nem ismerte fel, névtelen akart maradni.

– Örülök, hogy megismerhetem. Mit készítek?

– Mindegy. Már olyan éhes vagyok, hogy a vasszeget is megeszem.

British derűsen felnevetett, és ez a csengő kacagás nagyon tetszett Donovannek.

– Ne felejtse el, hogy vidéken van. Óvatosnak kell lenni az ilyen kijelentésekkel.

– De ha egyszer ez az igazság! – bizonygatta Donovan vigyorogva. – Most akár egy elgázolt mosómedve is jöhet, ha nincs más.

– Ez esetben okosabban tenné, ha elmenne a Roadside Kill Grillbe.

Donovan elhárítóan emelte fel a kezét.

– Megelégszem egy tonhalas szendviccsel.

British rákacsintott.

– Akkor szerencséje van. Az a specialitásom. De ha bemegy a városba, ne hagyja ki a Roadside Kill Grillt. A southwoodi barbecue legendás, én mondom magának.

– Inkább lemondok róla.

– Ahogy gondolja – mondta British, és a konyhaszekrényhez lépett.

– Mindig is szeretett főzni? – kérdezte Donovan. A könyökét a konyhapultra támasztotta, és figyelte, ahogy a lány a szekrényekben kutat a hozzávalók után. – Régóta csinálja?

– Jóformán egész életemben ezt csináltam – felelte British. – És maga? Hogyan senki sem tanította meg főzni?

– Tudok főzni. – Donovan szükségét érezte, hogy ezt világossá tegye, miközben a nő kivett a szekrényből egy tonhalkonzervet, egy üveg savanyúságot és kenyeret. A lábával belökte a szekrényajtót, és kérdő pillantást vetett a férfira. – De nem ismerem ki magam ebben a konyhában – folytatta Donovan. – Leszámítva a mikrohullámú sütőt, ahol az ön által előre elkészített ételeket

szoktam felmelegíteni.

British zavartan összeszorította a száját, és mély lélegzetet vett. Nagy, őzbarna szeme egy pillanatra a plafonra vándorolt, mielőtt újra a férfira pillantott volna.

– Nos, az az igazság, hogy...

– Tudom, tudom – folytatta Donovan, igyekezve nem zavarba hozni a nőt –, hogy a szakácsok nem szeretik, ha mások is jelen vannak a konyhájukban.

– Ez igaz.

Miután British talált egy megfelelő méretű tálat, szép kezével krémesre keverte a hozzávalókat. Halvány rózsaszín körömlakkot viselt, amely helyenként már lepattogzott, de ezt nem próbálta elrejteni a férfi elől. Tökéletes volt a maga tökéletlen módján, és Donovan komolyan elcsodálkozott ezen. Talán mégiscsak megpróbálkozhatna vele...

– Ha az ember főállású szakácsnő – vetette közbe –, marad még kedve és energiája, hogy otthon, a férjének is finomakat főzzön?

British mozdulatlanra dermedt egy pillanatra, aztán nagy levegőt vett.

– A férjem sajnos meghalt.

Ilyen fiatalon megözvegyülni...! Donovan fájdalmas szúrást érzett a mellkasában. A bátyja nemrég nősült, a szülei pedig már egy örökkévalóság óta házasok. Nem ismert senkit, aki ilyen fiatalon elveszítette volna a házastársát.

– Őszinte részvétem.

– Köszönöm – mondta British, és hálásan elmosolyodott, megmutatva kedves kis gödröcskéit.

– Mióta voltak házasok? – Miért is üti bele az orrát olyasmibe, amihez semmi köze? Hiszen alig pár perce ismeri ezt a nőt. És miért érzi úgy magát, mint egy szerelmes tinédzser? – Nem kell válaszolnia – rázta meg a fejét sajnálkozva. – Semmi közöm hozzá. Bocsásson meg. Azért vagyok itt, mert pihenésre és nyugalomra van szükségem. – Donovan az ajkába harapott. Ostobán fecsegett összevissza, pedig iskolás kora óta nem csinált ilyet.

– Semmi baj. Már öt éve, hogy Christian meghalt – magyarázta a nő –, három évig voltunk házasok, de már a gimnázium óta együtt jártunk.

Donovan szeme tágra nyílt a csodálkozástól. A leghosszabb kapcsolata Tracyvel volt, és az is mindössze hat hétig tartott.

– Húha! Azt hittem, legfeljebb huszonhárom éves lehet.

– Valójában huszonnyolc vagyok – nevetett a lány. – De azért köszönöm.

– Jót tesz magának a vidéki élet. – Donovan lesütötte a szemét, amikor észrevette, hogy a lány elpirult. Mióta szokott ő idegenekkel flörtölni? Jószerével soha. Általában a nők kezdtek ki vele, nem fordítva.

– Ezért van Southwoodban? A fiatalság forrását keresi?

Donovan színpadias mozdulattal végigmutatott magán.

– Mit gondol, hány éves vagyok?

British oldalt billentette a fejét, és szemügyre vette.

– Harmincöt.

– Csak azt ne mondja, hogy korábban jósnőként dolgozott – viccelődött Donovan, és végigsimított az állán, ahol mostanra szakállá erősödött a borosta.

– Nem, egyszerűen csak tudok bizonyos dolgokat. – British rámosolygott. A szomorúság eltűnt a tekintetéből. – Ehhez is kell egyfajta tehetség. – Befejezte a szendvicseket, tepsire tette őket, és betette a néhány percre bekapcsolt sütőbe. – Akárcsak a tonhalas melegszendvicsemhez. Egy-két perc múlva meglátja.

– Alig várom! – Donovan összedörzsölte a tenyerét. Mikor is evett utoljára olyan nővel, aki nem a legújabb, divatos étteremben akart étkezni?

– De hogy válaszoljak a kérdésére: nem főzök főállásban. Igazából tanár vagyok.

– Tessék? – Bár a nő elárulta a korát, Donovan nehezen tudta elképzelni őt egy osztályteremben.

– Mit tanít?

– Hát... – British vett egy mély lélegzetet. – Tudom, nehéz elhinni, de háztartástant tanítok.

– Még mindig létezik ez a szakma?

British a szemét forgatta.

– Meglepődne, hány diák van, akiknek alapvető készségeket kell elsajátítaniuk.

– Emlékszem, nekünk is volt háztartástan-tanáruk. Egy nyolcvanéves néni, akinek zabkekszszága volt.

– Ha akarja, nekem is lehet zabkekszszagom – gúnyolódott British, majd döbbsen a szájára csapott. – Nem hiszem el, hogy ezt mondtam! Most biztos azt hiszi, hogy valami fura szerzet vagyok, pedig nem is...

– Hát persze hogy nem az – vágott vissza Donovan. – Tök normális, ha valaki belegabalyodik a saját pulóverébe.

British elpirult. Aztán felháborodást színlelve csípőre tette a kezét.

– Na, szépen vagyunk! És én már kezdtem azt hinni, hogy csodálatos barátság van kialakulóban köztünk.

– Már az első pillanatban barátok lettünk – felelte Donovan. – Akár el is mehetnénk együtt abba a grillétkerembe, amit említett.

– Egy pillanat... – mondta British, amikor az időzítő megszólalt. – Várjon egy kicsit!

Egy perccel később a férfi elé tette a forró melegszendvicseket.

– Nagyon finomnak tűnik – mondta őszinte lelkesedéssel Donovan, miközben kordult egyet a gyomra.

– Még mindig forró, szóval legyen egy kis türelemmel.

Amikor az étel kicsit kihűlt, Donovan gyorsan beleharapott, és élvezettel lehunyta a szemét.

– A fenébe, ez valami isteni!

British komolyan fogadta a bókot.

– Magyarázza el nekem, mit csinál háztartástanárként – érdeklődött a férfi, miközben újra beleharapott a szendvicsebe.

– Oké, csak hogy tisztázzuk: azért vállaltam el a helyettes tanári állást, hogy bekerülhessek a Southwood iskolába – magyarázta British. – Természettudományból és kémiából diplomáztam, szóval most leginkább a természettudományos tantárgyakra összpontosítok.

Donovan felvonta a szemöldökét, de folytatta az evést.

– És a tanári állása mellett itt dolgozik a szállodában? Persze, itt nyilván a nyár a legforgalmasabb időszak...

British elgondolkodva szorította össze telt ajkát.

– Így van – válaszolta. – De az az igazság, hogy a szállodai főzés nem igazán az én asztalom.

– Mi az, amivel szívesebben foglalkozik?

– Egy csapat lány mentora vagyok.

– Főzni tanítja őket? – kérdezte Donovan.

British erőteljesen megrázta a fejét.

– Nem. Tudományos projekteknél vagyok a mentoruk.

– Vagyis?

– Az az elsődleges küldetésem, hogy megérttessem velük: nem elsősorban a külsejük számít. Az eszük legalább olyan fontos, ha nem fontosabb.

Donovannek majdnem a torkán akadt a szendvics.

– Maga most gúnyolódik velem? Tudja, ki vagyok én?

– Nem. Fogalmam sincs.

– Hallott már a *Ravens Cosmetics*ről?

– Persze. Híres kozmetikai cég – felelte British. – Azért nem vagyunk itt teljesen elzárva a világtól... Ezek szerint ott dolgozik fotómodellként?

Donovan köhögőrohamot kapott a nevetéstől. British megkerülte a konyhaszigetet, és erősen megveregette a hátát.

– Jól van? – kérdezte aggódva.

A férfi bólintott, és kitért a következő hátcsapkodás elől.

– Jól. Szóval azt mondja, valójában tanár? A főzés csak afféle másodállás? – érdeklődött, miközben felemelte a szendvicset.

– Oké, azt hiszem, itt az ideje, hogy tisztázzam ezt a félreértést...

British az ajkába harapott, és lesütötte a szemét. A nővel szembeni általános bizalmatlansága miatt Donovan azonnal gyanakodni kezdett, ami persze a Tracyvel szerzett tapasztalatai után talán nem is csoda. Nem is értette, miért gondolta, hogy ez a nő más, mint a többi.

Mivel úgy tűnt, a nő nem tudja, ki ő, Donovan azon tűnődött, vajon mire készülhet. Mit akar tőle?

– Mi folyik itt? Kik maguk?

Mielőtt Donovan beazonosíthatta volna, honnan jön a dühös hang, látta, hogy British szeme tágra nyílik a megdöbbenéstől.

– Nos, az a helyzet... – hebegte, de az újonnan érkezett nem hagyta, hogy végigmondja. Berohant a konyhába, és a lány fehér kötényéért nyúlt.

– Az a helyzet, hogy Jessilyn vagyok, a Magnolia Palace főszakácsa, és fogalmam sincs, mi a fenét keresnek a konyhámban!

Donovan felegyenesedett.

– Az a helyzet... – ismételte British, a férfihoz intézve a szavait –, hogy nem vagyok szakácsnő. Csupán szívességet akartam kérni magától.

– Hát persze. Mi mást? – Donovan gúnyosan elmosolyodott, és félretolta a tányérját.

– Jessilyn – fordult most a szakácsnőhöz British –, válthatnánk néhány szót négy szemközt?

Donovan úgy döntött, hogy magára hagyja a két nőt, akik között hangos vita bontakozott ki, és a tányérjával együtt kiment a verandára, ahol leült a hintaágyra. Gyorsan megette a tonhalas szendvics maradékát. Csend uralkodott, kivéve a konyhában zajló vitát. De legalább az eső elállt. A madarak csicseregtek a délutáni napsütésben.

Léptek koppantak az előcsarnok fekete-fehér mozaikpadlóján. Az ajtót kitárták, és British jelent meg a színen.

– Szeretnék bocsánatot kérni, amiért nem tisztáztam azonnal a félreértést. Amikor ajtót nyitott nekem, először zavarba jöttem. Összetévesztett a szakácsnővel, és közölte, hogy éhes, én meg segíteni akartam...

– Szívességet akart kérni tőlem, legalábbis ezt állította az imént. Miről van szó?

– Nem akartam félrevezetni. Sajnálom, hogy így alakult. Nem gondolkodtam, csak cselekedtem, és ez általában nem szokott jól elsülni nálam...

– Nem kenyerem a mellébeszélés. Miért nem kérdezi meg végre azt, amiért idejött? – csapott le ingerülten a férfi.

– Hát, ez nem hangzik túl ígéretesen – mondta British, miközben csípőre tett kézzel megállt előtte. A rajta lévő pólón egy zenekar feszített, és Donovan, aki továbbra is ült, szemmagasságba került a New Edition nevű banda tagjaival. Amikor British észrevette, mit bámul, keresztbe fonta a karját a mellén. – Eddig azt hittem, maga úriember – állapította meg fagyosan.

– Én meg azt, hogy szívességet akar kérni tőlem – mutatott rá nem kevésbé epésen a férfi.

British elmosolyodott.

– Azt hiszem, rosszul fejeztem ki magam. Igazából inkább figyelmeztetni akartam.

Donovan felállt, és így már jócskán fölébe tornyosult.

– Nem kellene fenyegetőznie, British.

– Nem fenyegetőzöm. Csupán be akartam jelenteni, hogy a nyugodt pihenését meg fogják zavarni a lányaim.

– Fogalmam sincs, miről beszél – vágott vissza Donovan, aki már nagyon szerette volna tudni, ki ez a nő. Szakácsnő? Tanárnő? Valami örült tudós?

– A projektben olyan lányokat támogatok, akik a déli államokban születtek – magyarázta bosszús sóhajjal British. – De nem várom el, hogy megértse, mennyire fontos, hogy a lányokat tudományos pályák felé tereljük.

Donovan nagyon is megértette ezt. Jobban, mint bárki más. A családja a nők ambíciójának

köszönhette üzleti sikereit. A dédnagymama, Naomi Ravens saját fejlesztésű kozmetikai termékei segítségével rakta le a cég alapjait. Az elmúlt ötven évben pedig egyre bővült a termékpaletta. Egymás után dobták piacra a csillogó, gyorsan száradó körömlakkokat, a hosszan tartó rúzsokat, a haj és a fejbőr egészségét megőrző samponokat.

British, még mindig csípőre tett kézzel, tett egy lépést hátrafelé, és a lába közben beleütközött a kosárba, melyet a verandán hagyott.

– Persze, maga sminket árul! – mondta olyan hangon, mintha valami bűncselekménnyel vádolná. Pedig ebből egy szó sem volt igaz. Nem Donovan árult sminket; a családja tulajdonában volt a cég, amelyik történetesen sminktermékeket gyártott.

– Nyilván már rég tudja, hogy a nevem Donovan Ravens, és a családomé a *Ravens Cosmetics*. Nem igazán értem, miért lett hirtelen baja a kozmetikumokkal.

– Egyrészt fogalmam sem volt róla, hogy maga Donovan Ravens. Csak a keresztnévét árulta el, és lefogadom, hogy nem csak egy Donovan dolgozik a *Ravens Cosmetics*nél – vágott vissza élesen British.

Micsoda temperamentum! És micsoda szépség!

Donovan összefonta a karját a melle előtt, és csak nézte-nézte a nőt.

– Másrészt pedig, képzelje, egyáltalán nem zavar sem a smink, sem a sminkelés. Csak azt szeretném, ha a diákjaim megtanulnák, hogy az élet több, mint holmi szájfény és szempillaspirál.

– Oké – felelte Donovan lassan. – Miért lett hirtelen ennyire mérges rám?

– Mert rájöttem, miféle ember maga, és jól ismerem a fajtáját.

Még mielőtt Donovan bármit is mondhatott vagy kérdezhetett volna, British leszaladt a lépcsőn, és felpattant egy rózsaszín biciklire.

– Milyen volt a mai napod?

Mielőtt felnézett volna, British végigsimított a mutatóujjával az édesburgonyás-pekándiós muffin oldalán, hogy megkóstolja a süteményről lecsorgó finom vaníliamázát. Élvezettel sóhajtott fel. Imádott kóstolóként besegíteni a *Cupcakery* nevű cukrászdában.

– Fogalmam sincs, hogyan és hol kezdjem, Maggie – sóhajtotta.

British maga sem értette, hogy lehet Maggie Swayne ilyen vékony, annak ellenére, hogy süteményeket készít és árul. Ahogy az is titok maradt számára, egyáltalán miért van a városban a barátnője. Maggie általában nem hagyott ki egyetlen divatbemutatót vagy előkelő partit sem, de az elmúlt egy hónapban Southwoodban, a szülővárosában kuksolt.

– Ejha! Ezek szerint történt valami? – Maggie letette a kerek tálcát a pultra. – Akarsz mesélni róla?

– Mi vagy te? Zugterapeuta? – British jót kuncogott a saját viccén.

– Tekints rám úgy, mint egy barátságos cukrászdai pincérnőre, aki szívesen meghallgat, és akinek a vállán kisírhatsz magad.

– Jól vagyok – bizonygatta British. – Nincs semmi baj.

– Ha te mondod... Én csak annyit tudok, hogy ma reggel egyszer már vettél süteményt nálam, mégis újra itt vagy.

– A Magnolia Palace vendégének szántam.

– Annak a fickónak, aki egy hónapra kibérelte a szobát? És, találkoztál vele? Kicsoda-micsoda?

A kisvárosi pletykák futótűzként terjedtek, és ha Maggie Swayne megtudott valamit, csak idő kérdése volt, hogy az egész város tudomást szerezzen róla. De ha Maggie még nem tudott Donovanról semmit, a férfi talán titokban akarja tartani a kilétét.

Az a perc, amikor először pillantotta meg Donovant, valósággal beleégett British emlékezetébe. Most először tudott tisztán gondolkodni a találkozásukon.

Még jól emlékezett azokra az időkre, amikor ugyanúgy szerette a sminket, mint bármelyik fiatal lány. Csak az egyetlen, illetve később a munkahelyén, a laboratóriumban jött rá, mennyire elvonja a többi tudós figyelmét. A férfi munkatársai úgy viselkedtek, mintha egy színes rúzs automatikusan alacsony IQ-t jelentene. Egy idő után British már alig viselt sminket.

Persze mint egykori szépségkirálynő, akár fel is ismerhette volna Donovanat. A *Ravens Cosmetics* rangos szépségversenyeket szponzorált. Tavaly az egyik fivér a nagy southwoodi szépségverseny zsűrijében ült. Várjunk csak, lehet, hogy éppen Donovan?

A család máskor is megfordult Southwoodban. Will Ravens például itt vette feleségül Zoe Baldwin sminkmestert. De egyébként is... A Ravens család tagjairól szóló hírek gyakran feltűntek a bulvársajtóban és az interneten. Donovan pedig eléggé hasonlít a testvéreihez. Hogyhogy nem ismerte fel?

A férfi arcának bal oldalán éktelenkedő sebhely veszélyes külsőt kölcsönzött neki. British megborzongott. Nyilván nem véletlenül olyan a híre, amilyen, gondolta.

– Húha! – mondta Maggie hirtelen. – Ahogy most nézel... Láthatóan teljesen elvarázsolt valaki. Mesélj, milyen a pasi!

British észre sem vette, hogy tátva maradt a szája, amíg újra be nem csukta. Megrázta a fejét, és védekezni kezdett.

– Nincs semmiféle pasi, szóval nincs miről beszélnem.

– Hé, mi folyik itt?

British figyelmeztető pillantást vetett Maggie-re, amikor kinyílt az ajtó, és Tiffani Carres, British sógornője lépett be a konyhába. A lány nem szívesen mesélt volna neki arról, milyen hatással volt rá Donovan Ravens. Már a gondolat is árulásnak tűnt, hogy érdeklődni kezdjen egy másik férfi iránt.

– Semmi – vágta rá gyorsan.

– Érkezett a városba egy fickó, aki szemlátomást érdekli Britisht.

– Nocsak! – Tiffani, aki most múlt huszonkét éves, huncutul mosolygott, és sötétbarna szemében érdeklődés csillant. – Vajon ki lehet az?

– Tiffani! – mondta British, és figyelmeztetően megrázta a fejét.

– Mi az? – pislogott ártatlanul a fiatal lány. – Nem vagy rá kíváncsi, mit gondolok?

– De igen... Persze hogy kíváncsi vagyok rá – motyogta British.

Tiffani a szemét forgatta.

– Anyuval épp a minap beszélgettünk erről.

Mintha csak végszóra érkezett volna, ebben a pillanatban Vonna Carres lépett be a fekete-fehér dupla ajtón, kezében egy zöld és piros füzérekkel teli kartondobozzal.

– Rólam van szó? – kérdezte Vonna. Megnyugtató, dallamos hangja hallatán British melegséget érzett a szíve környékén.

– British érdeklődik egy férfi iránt – jelentette be Tiffani.

British dühös pillantást vetett rá. Kimondhatatlanul hiányzott neki Christian, amit azzal is jelzett, hogy még mindig viselte a jegygyűrűjét. Nem telt el úgy nap, hogy ne gondolt volna rá. Az ostoba vitáikra, a nyolcvanas-kilencvenes évek zenéiről folytatott mély, filozófiai beszélgetéseikre. British elhatározta, hogy soha többé nem megy férjhez, mi több, nem is szeret bele más férfiba. De minden elhatározása ellenére hiányzott neki a társaság – más kérdés, hogy erről az anyósáéknak nem kell tudniuk. Christian családja semmiképpen sem szerezhet tudomást arról, hogy British elárulja a fiuk emlékét, és egy idegenről ábrándozik.

Bár előfordult, hogy nagy ritkán elment egy-egy randira, erről soha nem beszélt Carresékkal. Mivel nem tervezte, hogy újra férjhez megy, nem is volt rá szükség. A férfiakkal, akikkel randevúzott, még csak testi kapcsolata sem volt soha. Pedig el kell ismernie, hogy a finom vacsorán és a jóízű beszélgetésen túl az is jólesett volna neki, ha valaki úgy érinti meg, ahogy annak idején Christian...

– Szó sincs róla, hogy bárki is érdekelne.

– Kár. Mert nagyon itt lenne már az ideje.

Maggie önelégülten mosolygott Britishre.

Vonna letette a dobozt a pultra, hátrált egy lépést, és összedörzsölte a tenyerét.

– British, kedvesem! – Kisvártatva odalépett a lányhoz, és megpaskolta a kezét. – Öt év telt el Christian halála óta. Itt az ideje, hogy valaki végre felkeltse a figyelmedet.

British meglepetten húzta el a kezét.

– Maggie csak összevissza beszél – magyarázta. – Valójában nem történt semmi.
– De elpirultál! – vágott közbe Maggie.
– Miért vagy még mindig itt? – szegezte neki a kérdést kissé ingerülten British. – Miért nem a közösségi médiában aktivizálsz magad?

Maggie felhorkant.

– Megértettem. Már itt sem vagyok – mondta drámaian, majd elindult, hogy megigazítson valamit a legközelebbi asztalon.

Amikor Vonna jelentőségteljesen ránézett, Tiffani szótlanul átvette a kartondobozt, és otthagya Britisht az édesanyjával.

– Mi ez az egész? – kérdezte Vonna.

– Csak azt ne mondd, hogy egyetértesz velük!

– Édesem! – mondta Vonna sóhajtva. – Tudom, hogy néhanapján randizol.

– Jelentéktelen találkozók, súlytalan emberekkel – fakadt ki British. – Egyébként honnan tudod egyáltalán?

Vonna megrántotta a vállát.

– A verebek csiripelték. Egyébként mit gondolsz erről az új sütiről? – A fejével British üres tányérja felé intett.

– Finom, mint mindig.

– Akkor már csak nevet kell találnunk neki – folytatta Vonna. – Neked pedig új szerelemre van szükséged. Túl sokáig voltál egyedül.

– Nem vagyok egyedül – ellenkezett British. – Itt vagy nekem te, Tiff és a családom.

– Nem hinném, hogy ez elég.

– Itt vannak a diákjaim is – mutatott rá a lány. – Ők jócskán lefoglalnak.

Vonna vágott egy grimaszt.

– A hivatás fontos, de korántsem minden.

– Vonna...

Az asszony átsiklott a tiltakozása felett, és megkocogtatta az ujjával British jegygyűrűjét.

– Gondolod, hogy Christian ezt szeretné? Hogy egyedül búslakodj, és utána epekedj?

British idegesen tördelte a kezét. A betegsége és a várhatóan rövid hátralevő élete miatt Christian megígértette vele, hogy új társat keres magának, amikor eljön az ideje.

British szíve elnehezült, amikor Vonna hangosan kimondta a szeretett férje nevét. Amikor Christian meghalt, nem tudta abbahagyni a sírást. Most szégyenkezve hajtotta le a fejét, mert már nem jöttek könnyek a szeméből. Ez azt jelenti vajon, hogy máris elfelejtette őt?

– Lehet, hogy igazad van – sóhajtotta.

– Akkor hallgass rám, kérlek! Senki sem mondja, hogy azonnal menj férjhez. De egy forró éjszaka valószínűleg jól tenné neked.

– De Vonna! – British döbbenten nézett rá.

– Szóval ha Maggie igazat mondott az imént, akkor szeretném megismerni azt a férfit. Hívd el az iskola javára rendezendő bálra. Ja, még nem is mondtam: megígértem az iskolaigazgatónak, hogy a muffinjaimmal hozzájárulok az est sikeréhez.

– Rendben van, Vonna – biccentett megadóan a lány. – Ígérem, ha találkozom a világ második legtökéletesebb emberével, akkor amint lehet, bemutatom neked.

A bejárati ajtó feletti ezüstcsengők csilingelni kezdtek. British nem fordult meg, de tudta, hogy egy férfi lépett be: Maggie ugyanis kéjes sóhajjal támaszkodott az asztalnak, amit éppen az imént törölt le, Tiffani pedig fojtott hangon szitkozódni kezdett, mert felborította a dobozt, amit az anyja hozott, és a tartalma a padlóra hullott. Vonna felegyenesedett, és önkéntelenül is végigsimított a köténye elején.

British elmosolyodott, de még mielőtt eltöprenghetett volna azon, miért viselkedik mindhárom nő ilyen furcsán, felnézett – és egyenesen Donovan Ravens szemébe pillantott.

Hát ez csodás! „Vonna, bemutatom a világ második legtökéletesebb emberét.”

3. FEJEZET

– Csak hogy tudd, az eltűnéseid valamivel több mint egymillió dollárunkba fog kerülni.

A bátyja vádaskodása volt az utolsó dolog, ami Donovannek hiányzott így hétfő reggel. Végigsimított a szakállán. Jó ideje eljátszott a gondolattal, hogy leborotválja.

Hirtelen autódudák harsantak a Magnolia Palace előtt. Mit is mondott az a dögös tanárnő? Hogy néhány iskoláslány hamarosan beköltözik ide családotul?

Sóhajtván megrázta a fejét, és belenézett a bátyja, Marcus vigyorgó arcába, aki a miami irodájából hívta Skype-on. Donovan utálta a videokonferenciákat.

– Úgy tűnik, ez nem nagyon zavar téged – jegyezte meg Marcus.

– Nem, tényleg nem – válaszolta Donovan.

– Jót tesz neked a pihenés. Elmondod, hol vagy?

Donovan lehajtotta a fejét, és megpróbált elnézni Marcus feje mellett.

– Nem Will hangját hallottam az imént? Ő is ott van veled?

Marcus félrenézett, majd vissza a képernyőre.

– Emlegetett számár... – sóhajtott.

– Jól hallom? Rólam beszéltek? – Will, az öccsük lépett oda Marcus mellé. – Hogy vagy, Donovan? Ja, és hova az ördögbe bújtál?

– Előbb azt áruljátok el, mi ez az állítólagos egymillió dollár, amibe a cégnek kerülök! Én vagyok a könyvelő, nem árt, ha számontartom a költségeket.

– Úgy számoltunk, hogy ezen a hétvégén bemutatjuk a *Ravens Cosmetics* új arcát, és ezzel le tudjuk foglalni a produkciós csapatot – magyarázta Marcus. – A stáb már ki van fizetve, és készenlétben áll. Hálaadáskor nem vállalhatnak más munkát, így aztán elég sokba kerülnek.

– Mit mond Zoe?

Mióta Zoe Baldwin sminkmester lett a kreatív igazgatójuk, remekül ment az üzlet. Az utolsó negyedévben megduplázódott a nyereségük.

– A feleségem, Zoe? – kérdezte Will, és a mellkasa láthatóan dagadt a büszkeségtől. Valószínűleg az volt élete legjobb döntése, hogy feleségül vette Zoe Baldwint. Ők ketten alkották a szépségipar leghíresebb párosát.

Donovan bosszúsan felhorkant.

– Ki más? Nem értem, miért kell folyton ezzel villogni – tette hozzá. – Tudjuk, hogy a feleséged, ott voltunk az esküvőn. – A szertartásra éppen abban a szállodában került sor, ahol Donovan jelenleg tartózkodott.

– De most komolyan, Zoe aggódik érted, főleg a Tracy Blounttal kapcsolatos pletykák miatt.

– Attól félsz, hogy oda a jó hírem? – kérdezte Donovan, és ördögi vigyor suhant át az arcán.

Fütyült a pletykafészkekre. Hála a bulvárlapoknak, akik valósággal rávetették magukat a Donovan és Tracy szakításáról szóló hírekre, a rajongók a szupermodell oldalán álltak. A pokolba is, egy rövid pillanatig maga Donovan is azt hitte, hogy talán Tracy az igazi; de végül csak újabb strigula lett Donovan gyűjteményében. Egy újabb kudarc. Persze ott volt a videó, amely megmagyarázta a szakítást. Nagy kérdés azonban, jót tette-e Donovannak, ha az nyilvánosságra kerülne, vagy inkább rosszat. Hiszen nem elég, hogy a nő megcsalta, ráadásul a saját lakásában, a saját ágyában szarvazta fel! Mi ez, ha nem mélységesen megalázó?

– Milyen pletykákról beszélsz? – kérdezte gyanakodva.

– Hogy meg akartad kérni a kezét – válaszolta Will.

– Tessék?!

– Megmondtam! – Marcus a szék karfájára csapott. – Fogadtam Will-lel egymillió dollárba, hogy eszedbe sem jutna feleségül venni azt a nőt.

– Megnyugodhatsz. Te nyertél, bátyó.

– És mikor jössz vissza?
– Miért, amíg szabadságon vagyok, nincs, aki kifizesse a számlákat? – élcelődött Donovan. – Most őszintén, van valami oka ennek a hívásnak, vagy csak fel akartatok bosszantani?
Marcus hátradőlt a széken.
– Még mindig szeretném tudni, hol vagy.
– Nos, ha ez minden...
– Várj! – szólt közbe Will. – Mi van Tracyvel?
– Mi lenne? – Donovan nem akarta elmondani a testvéreinek, pontosan mi történt a lakásában.
– Nincs ellene kifogásod, hogy jövőre ő legyen a *Ravens* új arca?
– Már hogyan lenne! – tiltakozott Donovan. – Csak a holttestemen át!
– Ugye tudod, hogy te csak a pénzügyekért vagy felelős? – emlékeztette Will. – A céget valójában én vezetem.

– Te most kötekedsz velem, öcsi? – Donovan tekintete a képernyőn keresztül is égetett, Will azonban hajthatatlan maradt.

– Szeretnék egy friss, új arcot az új kampányhoz – jelentette ki. – Egy olyan modellt, aki nem szerepelt még sem reklámban, sem videóklipben, és még az ágyadban sem járt. Ez utóbbi kritériumnak sajnos Tracy sem felel meg, de már hónapok óta ostromlom az ügynökséget, amelyiknek dolgozik, és nem szeretném, ha kárba veszne a sok igyekezetem.

A végán sminkcsalád reklámkampányát karácsonyeste akarták elindítani. Már a termékek kifejlesztése is súlyos milliókba került. Donovan nem tudta, hogy a fivérei Tracyt akarják új arcnak, és eddig nem is érdekelte a dolog.

– Hát, pedig kárba vészett. Valaki mást kell találnod helyette.

– Mi lenne, ha te keresnél valaki mást? – vágta rá Will dühösen.

– Annyi modell van, mint égen a csillag – mondta Marcus békítően. – Majdcsak találunk egy másik csinos lányt.

Will dühösen a monitorhoz hajolt.

– Nem, nem „mi”. Hanem Donovan. Ez a legkevesebb, miután képtelen vagy a micsodádat a nadrágodban tartani, és békén hagyni a kiszemelt modelljeinket. Aztán mikor rájuk unsz, dobod őket, és a kis liezonodnak mi isszuk meg a levét. Elegendem van abból, hogy mindig én takarítok utánad! Ezúttal edd meg, amit főztél!

– Tessék? – Donovan kezdte érzékelni a rátörő fejfájás első jeleit. Az ablaka alatt hangosan sikoltozni kezdett egy kisebb lánycsoport. Most már értette, miért akarta a tanárnő megvesztegetni egy kosárnyi finomsággal.

A nyugalmanak ezennel vége lett.

– Komolyan mondtam, Donovan – szögezte le eltökélten Will. – Most te köszörülöd ki a csorbát. Ha nem tetszik Tracy, találd meg azt, aki a helyére léphet!

Hogyan lett Tracy árulása és hűtlensége az ő problémája?

– Szabadságon vagyok – mondta nyomatékosan, és ásított egy nagyot.

– Ez nem az én problémám – horkant fel Will. – Ha karácsonyig nem találsz meg a cég új arcát, akkor Tracyt szerződtetem.

Donovan megpróbálta mérlegelni a lehetőségeit, de a hangzavarban képtelen volt gondolkodni. Lábdobogás visszhangzott a folyosón, majd a szülőkkiabálása hallatszott, akik arra kérték a lányokat, hogy maradjanak csendben, ne zavarják az emeleti vendéget. De elkéstek a figyelmeztetéssel.

– Ms. B. megérkezett! – kiáltotta az egyik lány.

Lehet, hogy Britishről beszél? Donovan odasétált a nyitott erkélyajtóhoz, és meglátta British Carrest, aki épp kiszállt egy elegáns, fekete, aranydíszítésű Honda Accordból. Először szűk farmerbe bújtatott hosszú lábát dugta ki a kocsiból, aztán előkerült ő maga is, BBD feliratos fehér pólóban. Donovan gyanította, hogy a felirat szintén egy zenekar neve, mégpedig azé a bandáé, amelyik az egykori New Edition-tagokból alakult. A lány a csípője fölött összecsomózta a pólót, így kiemelte a gömbölyded idomait. Amikor felegyenesedett, fél kézzel, egyetlen mozdulattal kibontotta a kontyát. A hosszú, dús fürtök a nyakára és a vállára hullottak, és csak úgy csillogtak a napfényben.